

Η Αλληλοβοήθεια ενάντια στη Φιλανθρωπία

του Νώντα Σκυφτούλη

Αν και οι δύο έννοιες δεν έχουν καμία σχέση μεταξύ τους, ωστόσο μια περαιτέρω διευκρίνιση κάθε τόσο είναι αναγκαία. Ο Κροπότκιν έγραψε την Αλληλοβοήθεια την εποχή που είχε εμφανιστεί ήδη η φιλανθρωπία και είχαν κάνει την εμφάνιση τους οι πρώτες αντιφάσεις της. Τέλη του 19ου αιώνα ο καπιταλισμός βρισκόταν στην ανεξέλεγκτη και φιλελεύθερη φάση του, με τα κέρδη να συσσωρεύονται σε απεριόριστο πλάνο. Ακριβώς εκείνη την εποχή εμφανίζεται η φιλανθρωπία από ιδιοκτήτες εργοστασίων, οι ίδιοι οι οποίοι εφάρμοζαν ταυτόχρονα μια σκληρή πραγματικότητα για τους εργάτες στον χώρο του εργοστασίου και αρνούνταν οποιαδήποτε μεταρρύθμιση σε αυτό τον χώρο της εκμετάλλευσης.

Έκτοτε, η φιλανθρωπία συμβαδίζει -και είναι ανάλογη- με την έκταση της Ανισότητας. Όσο μεγαλώνει η ψαλίδα της ανισότητας τόσο διευρύνεται και η φιλανθρωπία. Σήμερα και τις τελευταίες δεκαετίες όπου οι ανισότητες είναι σε σημεία ρεκόρ και που δεν έχουν ξαναεμφανιστεί σε τέτοια ποικιλομορφία στον πλανήτη, η φιλανθρωπία πράγματι καταλαμβάνει αντίστοιχη θέση

Η μοντέρνα φιλανθρωπία είναι αναμφισβήτως καπιταλιστική· παράχθηκε και παράγεται από την μεγαλοαστική τάξη από την αρχή και μέχρι τις μέρες μας. Υπάρχει φυσικά και η θρησκευτική φιλανθρωπία, χριστιανική στην προκειμένη περίπτωση, με τελείως διαφορετικό φαντασιακό αλλά, παρά τις εξαιρέσεις, συμβαδίζει, συγχέεται και συνεργάζεται με την καπιταλιστική φιλανθρωπία. Πέραν πάσης αμφιβολίας, η τελευταία έχει ενσωματώσει κάθε διαφορετικό νόημα της φιλανθρωπίας η οποία συνίσταται σε ορισμένα πάγια χαρακτηριστικά.

Έτσι, το προνόμιο της φιλανθρωπίας το κατέχει μόνο ο άνθρωπος

του «έχειν».

Φίλος του ανθρώπου και του φτωχού δεν μπορεί να είναι ένας φτωχός αλλά μπορεί μόνο ο πλούσιος και αυτό χωρίς αλλοιώνεται η πλούσια συνθήκη της ζωής του. Το κίνητρο του πλούσιου είτε είναι η τόνωση της αγοραστικής δύναμης είτε είναι η συμπλήρωση των κενών της εργασίας και της επιβίωσης, ως κοινωνικής συνέπεια επιφέρει την αναγνώριση αλλά και την ηθική νομιμοποίηση της κοινωνικής θέσης ενός εκάστου. Ο άπορος παραμένει άπορος και ο πλούσιος παραμένει πλούσιος, μιλώντας πάντα για τη συνθήκη της φιλανθρωπίας.

Με άλλα λόγια είναι προϋπόθεση της καπιταλιστικής φιλανθρωπίας ο άπορος να παραμένει άπορος και μάλιστα αόρατος. Το θεσμικό πλαίσιο αυτό ακριβώς ενισχύει. Τον κατάλογο των απόρων γνωρίζει μόνο το κράτος και κανένας άλλος με την αιτιολογία της διαφύλαξης της αξιοπρέπειας του απόρου, αλλά αυτό έχει ως αποτέλεσμα το «προνόμιο» της φιλανθρωπίας να παραμένει κλειστό.

Στη συνθήκη της φιλανθρωπίας δεν υπάρχει έξοδος. Το άπορο άτομο είναι παθητικό από τη φύση του ρόλου αυτού, και ο ενεργητικός φίλος των φτωχών είναι που θα τον βγάλει έξω προκειμένου να νοιώσει την ευεργεσία και μετά πάλι μέσα μέχρι την επόμενη φορά. Με την φιλανθρωπία το παθητικό άτομο βρίσκεται στην εμπειρία του κλειστού της αρνητικής εξατομίκευσης. Εφαρμόζεται διαμέσου της φιλανθρωπίας ο ιδεολογικός πυρήνας του φιλελευθερισμού, που αρνείται την κοινωνία τεμαχίζοντάς την σε άτομα-ιδιώτες.

Αντιθέτως, η αλληλοβοήθεια είναι η καθολική κοινωνική σχέση η οποία αναδύθηκε εξ αρχής από την κοινωνία σαν η αναγκαία συνθήκη για την ύπαρξη και εξέλιξη του ανθρώπινου γένους. Ανεξάρτητα από την ανθρώπινη φύση, αν είναι καλή ή κακή, η αλληλοβοήθεια είναι σύμφυτο χαρακτηριστικό του ανθρώπου διότι είναι μια χρήσιμη μεσολάβηση. Χωρίς αυτή δεν μπορεί να πάει πουθενά. Έφτασε εδώ που έφτασε ο άνθρωπος μέσα από την

αλληλοβοήθεια, αν και ο Κροπότκιν προεκτείνει τη δική του Αλληλοβοήθεια και στον φυσικό κόσμο με έμφαση στο ζωικό βασίλειο, κριτικάροντας την πλαστότητα των αντιλήψεων που κυκλοφορούν για τον δαρβινισμό. Η αλληλοβοήθεια ποτέ δεν σταμάτησε σα διαδικασία όμως η διεύρυνσή της είναι πάντα το ζητούμενο. Άπειρα είναι τα παραδείγματα της αλληλοβοήθειας και άπειρες οι μορφές της. Ένα όμως είναι το χαρακτηριστικό της που είναι ταυτόχρονα και ο σκοπός της. Να κοινωνικοποιήσει το άτομο, μετατρέποντας την αλληλοβοήθεια σε μια διαρκή και κοινωνική σχέση.

Η αλληλοβοήθεια δημιουργεί δεσμούς αλλά και δομές αλληλεγγύης και αυτό είναι ιδιαιτέρως φανερό και παραγωγικό σε καταστάσεις έλλειψης και φτώχειας.

Η αλληλοβοήθεια ενεργοποιεί και τις δύο πλευρές, οι οποίες με τη σειρά τους ενεργοποιούν μεγαλύτερο κοινωνικό κύκλο φτάνοντας στην ενεργοποίηση όλης της κοινωνίας.

Αν και έχει μεγαλύτερο βάθος η αλληλοβοήθεια διότι απαιτεί την ισότητα προκειμένου να λειτουργήσει, υπάρχει παρόλα αυτά η δυνατότητα να λειτουργήσει και λειτουργεί και στον σημερινό κόσμο. Η δυνατότητα διαχείρισης της αλληλοβοήθειας συλλογικά από τους άπορους ακόμα και στις ατομικές περιπτώσεις ενισχύει την αλληλεγγύη της ισότητας και δημιουργεί τις προϋποθέσεις συλλογικής εξόδου. Και εδώ τα παραδείγματα είναι πολλά.

Η αλληλοβοήθεια αλλάζει και προχωράει την κοινωνία και το άτομο, η φιλανθρωπία διαχειρίζεται τη στασιμότητα του υπάρχοντος. Αυτό το γνωρίζουν ακόμα και τα μυρμήγκια τα οποία με ιδιαίτερη αυστηρότητα εφαρμόζουν την αλληλοβοήθεια στην ίδια μυρμηγκοφωλιά, για να θυμηθούμε τον εμπνευστή της Αλληλοβοήθειας Πέτρο Κροπότκιν. Φυσικά να διάβασε και το ομώνυμο έργο για πολύ περισσότερα.

Η αλληλοβοήθεια αλλάζει την κοινωνία, η φιλανθρωπία όχι.